

REDACTIA IN PASAGIUL ROMAN Nr. 9.

ARTICULELE NEPUBLICATE SE ARDÜ.

ABONAMENTELE

NU SE FACU DE CATU P'UNU ANU SEU 6 LUNI.

PENTRU CAPITALA BUCURESCI :

Pe unu anu [52 numere]	lei 24.
Pe sese luni [26 numere]	lei 12.
Unu singur esemplar	banii 50.
Linia de reclame si inserțiuni	lei 2.

În Bucuresci, abonamentele nu se facu de cătă la administrația diarului, pe banii gata.

ADMINISTRATIA IN PASAGIUL ROMAN No. 11.

SCRISORILE NEPLATITE SE REFUSĂ.

ABONAMENTELE

ÎNCEPŪ NUMAI CU NR. 1, 13, 26 SI 39.

PENTRU DISTRICTE SI STRAINETATE:

Pe unu anu [52 numere]	lei 27.
Pe sese luni [26 numere]	lei 14.
Unu singur esemplar	banii 55.
Linia de anunțuri	banii 30.
Pentru strainătate, pe anu [52 numere]	lei 30.

Din districte, abonamentele se trimit prin mandate postale; din străinătate în numerar.

Diarul a pare uă dată pe săptămână: DUMINECA. — Redactor TOMA I. STOENESCU.

SUMARIU:

- Dăm scir de răsboiu, ori ce ară dice lumea.
- Ieră Popa-Tache la maidanu.
- Se rătoiescă mojicii. Pe ei, că ne-o facă!
- Havadișuri aduse în cimitir.
- Dăm și noi comunicate, căci ne dă mâna.
- Doctorii de plăcintă și de pirotelă.
- Pliroforisela lui Sgabercea cu kir Pipercea.
- Ridă, plângă, băi, măncă și mori. Ce-a înțeles?
- Strigoialu: brrrruuu! ucică-lu crucea!
- Mați citiți și broșurile, căci a bunul lor.

SCIRI DE LA RESBOIU

Ia mați stați
De'mi ascultați,
C'anceputu să ne măngâie
Bumbaraua osmanlăie,
Să ne schimbe Giurgiu 'n prafu
Si'n ciuperci să facă jafu!

Nu dormiți,
Ci mați priviți
La aï bei și beizadele,
Cum facu rugă și temenele,
Ca Alah să prăpădescă
Tótă téra românescă.

Ată aflatu
Ce s'a'ntemplatu
De la Dunăre la vale?
Patru Turci cu cinci pistole
Aă redusu în moșoroiu
Tótă céta lui baboiu!

Éră la délu
Unu altu prăpalu.
Trei berbeci cu optu cadii
Aă măncatu lupii de vii,
Si nici óse n'aă remasu
Românilor de mirasu.

La mijlocu,
Mați mare focu.
Între Turnu și Bechetu,
De Turci mare berechetu
Aă trecutu d'a nimicitu
Toți lipanii ce-aă găsitu.

La Grozeni
Si 'n Tremurenă.

A fostu de glonțe potopu,
S'a murită unu tîntară schiopu, :
Cinci miu de Bași-buzuci
Aă ucisă optu miu butuci.

Și mai spună
Că, dându s'unu tunu,
Li s'a audită bătaia
Pe unde latră potaia,
Unde cântă socra veste
Pénă devine poveste.

În sfârșită,
Nu'i de glumită.
Chiaru Ekrem, plinu de necazu,
Ară fi 'notată la Islazu
Și, c'uă miie de beslegi,
A bătută șece de blegi!

Rideți dară
Cam în zadară!
În grozavul Calafatu,
Nici unu picioru de soldată
N'a mați remasu pe pămîntu :
Ciorile 'i pôrtă prin vîntu!

Chiaru acum
Se vede fumă
În spre fortul Chirchilescu :
Intră Turci 'n Bucuresci
Să ne cânte cu ciumpoiul
Ca să jucăm tontoroiolu.

Deci strigați
(Câți nu căscați)
Către beiul celu vestită
Să ne scape de cuțită,
Că i-omu da șalvari vîrgați
De la Samos cumpărăți!

Serisórea archiepiscopulu Dupanloup din Oréans (Francia) către cucernicia sea părintele Tache din Bucuresci.

Pré necinstite părinte,

Audit-amu din svonu strălucitele isbânde ca aî reputații cu ocazia trecutelor alegeri de deputați din România Citit-amu prin gazete, și mați aleșu în «Ghimpele»

singurul diar român plăcut nouă conservatorilor din Francia, istorisirea pe largă a tutoru faptelor de bravură, prin care aî înzestrat partida conservatoare d'acolo cu trei cămare fără prihană, alese pe sprâncenă. Din totu ce-amu citită, și din totu ce-amu aflată, m'amu încredințat că numai sfintia-tea și băieții sfintiei tele ată făcută alegerile la trei legislaturi, spre cea mai mare gloria a neamului conservator.

Nu mai multămită sfintiei tele, ai noștri aî împărății acolo fără nicu unu controlu cincu ani încheiată, și numai prin influență bătelor ce mănuiați cu atâta dibacie ată băgată în grăza morții pe alăgorii botosi, care voiau să voteze cum ii tăia capul. Astfel aî scosu din urne totu ce v'a însuflat duhul sfintu și v'a șioptită la urechi marele cancelari căduțu, vestitul Mascarahe.

Aflându tôte astea, credeam c'aceia, cărora le-aî făcută atâta bine și i-ai înrednicită să pape sume forte grase, ită voru păstra mare recunoșință. Déră, -- o ingratitudine fără de exemplu! — m'amu crucită, cându m'amu informată că sfintia tea, părintele lor, este lăsatu în părăsire și suferință.

De și obrazul meu de conservator nu mai pote rosi, totuși m'amu amărătii din sufletu gândindu-mă la atâta nerecunoșință. Pentru ca să repară déră uă greșelă făcută de nisice confrăti ai mei, viu a'ți propune să părescă acea téra, care adăpostesce așa de mari ingrazi, și să vii aci în Francia, unde noă conservatorii avem mare nevoie de ajutorul, experiență și concursul sfintiei tele!

Precum scii, pote, suntem și noi în nevoie 'n care erați voi acum căți-va ană. Venirămu și noi la guvernă fără voia națiuni, și vremu să ne măntinem fără consumăționul ie.

Ca să realizăm acestu visu dorită, ne trebuie să nouă cămară pe sprâncenă (căci pe senatul l'amu adusă la cădelnița noastră, prin ore-care dără de banii grase și făgădueli și mați grase), și ca să avem uă asemenea cămară, sclava poftelor noastre, cată să facem totu ce ne stă prin putință ca să gonim de la votu pe alegori, căci, déc'orii veni, amu festelit'.

Sfintia-tea te pricepă la d'alde-astea. Scii cum să dai iuriușu printre alegori și să-i răspesci ca pe nisice puî de potîrnichiă. Scii ierăși cum să faci alegerile singură și nesupărată de indiscreția hoților de păgubași. Te rogă déră, vino la noi, împreună c'uă cétă formidabilă de bătăușii și de pietrari cu céfa lată. In locu d'unu icosaru pe di și de chiolhane la Sépte-Nuci, vă făgăduim câte unu Napoleonu de voinicu pe fiă-care di, cu măncare și băutură îndestulătore, ori-unde vă va pofti înima, chiaru și la Mabille.

Pe sfintia tea te ascăptă uă sorte și mați strălucită, dec'ei vrea să te faci papistașii. Eminentia sea Părintele Papa Pius Ifilius, de infailibilă memorie, te va face cardinalul de Cioplea, éră majestatea sea gloriosul învinsă

de la Sedană, Mare-calul Mac-mac-mac, te va unge episcopul de Château-Lafite și Château Ikem, unde e vinul bun și este mare, eru morală pîrpiriă. De unde nu, apoi uă egumenia în Bărăgană își va fi căstigată prin mișcarea fiului nostru sufletescu Don Carlos, duce de Madrid.

Amu onore a fi alu necucernicie tîle

Frate în.... borcană și părinte sufletescu

Pentru adevărare Nedepănatu.

Dupantoup.

JALBA MOJICÉSCA

CĂTRE

INALTA OBLADUIRE

Maș Josu' iscăliții pe irtie albă
V'aducemul plecată și supusă jalea,
Noi opincărimea de prin astă județ
Să toti mitocanii d'ăi cu turul creț.
Nu v' fie d'eră cu vr'uă supărare,
Plătimu și noi dajdi ca fite-și-care.
Eră cătu despre timbru, apoi l'amu lipită
Chiaru în capul jelbei.

De! ne-amu totu gândită
Că de ce gobernu s'o fi supărătu
Să cu cioclovine măna ieră și-a dată?
D'abia răsuflasem, sermanu de noi:
Nu mai vedeam urmă, pân' satu de ciocoi.
Par'că spulberase unu tomnaticu ventu,
Căci-bătu-i-arătoca și Dumnezeu sfântu!—
Ce ne mai pătișe sufletul cu ei!
Ne jupuiu, măre, chiaru de nouă piei
Cu primari de viță, totu după sprâncenă,
Scoș din pușcărie... și, vulpe iclénă
Care fură, nene, diulica mare.
Va de punga năstră și va de spinare!...
Păi, cându venea, frate, pîrdalnicul biru,
Îți mătura casa și bietul chimiru.
Vedeai dorobanțul cum se umfla 'n pene,
Cum sta cu primarul tolaniță a lene
Să scriindu' tăi vaca oră cerga din patu,
Zeghia de pe umeri, boulă de arată.
Creștinul, săracul, se plângă, tipă,
Déră nu glumia legea, și pielea' tăi lăua!
Cându am sta să spunem pe rându adevărul,
Ti se face grăză, îți sberlesce părul:
Ne-apucă cărciul, oră și cându vedem,
Căte-uă cioclovină. Nică morți nu' mai vremu!
Déră să vede trăba că suntemu ursuți
Să mai dăm cu ochii d'ăstă afurisită,
Căci oblăduirea par'că s'ară fi ntorsu:
Ne dă ieră pe măna celor ce ne-ău storsu.
Ieră vedem pân' birje, cu geamuri de nasu,
Felu de felu de iesme, ciocoii de pripasă
Care suntu ispunici, zapci, comisari,
Primari și țercovici, slujbași și samsari.
Adică să n'aibă tăra astă năstră
Ómeni mai de trăbă, boeru dumneavostă?
Că de! noi mojicii, noi opincărimea
N'amu învețată carte. Asia e prostimea:
Cându se pote, nu vrea; cându vrea, nu se pote,
D'aia umblă gălă și cu rupte côte.
Déră oră-cum să fiă, noi punem prinsore
Că ómeni de trăbă totu mai crescă sub sōre
Să că 'n tăra astă, unde locuim,
Nu năpârci și scorpiu o să totu hrănim.
Deci noi, toti mojicii, căci purtăm povera,
P'ale căror brațe să redimă tăra,
Cerem ca ciocoii să n'aibă simbrie
Să cinstișă fie pușă la pușcărie,
C'acolo le-i locul... eră nu să slujescă.
In pâine vremu ómeni care să iubescă
Tăra și dreptatea, și cinstea, și mila,
Eră nu, dându tîntarul, să 'nghită cămila.
S'atunci stăpânirea nu s'o supăra
Că pe la alegeri nu mai vrem a da.
De unde nu, pace! I-o facem și noi:
Ne punem în pismă. Goniți pe ciocoii,
De vreți ca nu votul, ci sufletul chiar
Să viețele noastre să v' dăm ca dar!...

Plugari și brâslășii județului.

Pentru intocmai copiă, Decon.

HAVADISIURI

Nu pote fi mai mare havadisiu de cătu havadisiul România Liberă. Că e România, astă nu e adevărătu; e însă adevărătu că pre liberă de gură. Estragenu următoarele rendură din revista sea politică de la 18 Iuniu:

« Réua credință, manifestată de către majoritatea camerei, a umplută de indignație oră ce inimă în care justul și onestul mai găsescu câte unu locșorū.

« Ce va să dică acea resoluție din urmă a camerei, de cătu uă farsă fără abilitate, jucată de nesce comedianți de provinciă?

« El nu suntu reprezentanți sentimentelor românesci, el nu înțelegă situația, ci suntu nesce suflete mici, pompe cu venină.

« Deplângem rătăcirea Camerei; privim cu desigură acea congregație ciudată, care și ie diurna de două galbenă pe di forte regulată.

« ... Unu din (foști) mistri acuzați, și mai unei amici lor, lucrăză pe lăngă Suveranul României spre a se produce uă abatere de la constituție ... și noi îi aprobăm.»

Concluziune: bigoții suntu mai catolici de cătu Papa, ulemalele mai fanaticice de cătu Mohamed, cicoiții mai îndirjiți de cătu ciocoii!

Faceți chefu, lume bună, c'aveți de ce plângă!

*

Cu resbelul mergem, din ce în ce mai rău. Când bietu, credeam că puchioșii de Muscali oră mai sta multă vreme pe la noi, ca să mănânce brânză de oî, el, fără să ne întrebe și fără să ne consulte, se răpedează la pilaful și la uerghelele omenoșilor, și blajinilor, și nevinovaților Osmanlii.

Lumea, în locu să se 'ntristeze, saltă de bucuria. Déră lumea e nerodă. Numați noi avem dreptate, noi care ne batem cu pumnii în piept și care ne amu tocită salvări totu făcându la mătanii pentru ca învingătorul proclamat de Seik-uști-islamul să nu rămăie cu buzele umflate, ca unu caraghiosu.

Căci, standu dreptu și vorbind strimbă, ce-ne-a făcutu nouă bună suzeran? Aă luat și el, sărmani, căci-va miei de măncată, vr'o 3-4 vaci pentru lapte, și au dată uă singură palmă la santele, la ciobani și la locuitorii de pe marginea Dunării. Tótea astă aă fostu comise parte din greșelă, parte cu bune intenționă, ca să ne regularisescă, ca să ne disciplineze.

Ei bine, în locu să le fimu recunăscători, împreună cu Beiul și cu Guliță, și cu Mitiță, și cu Ghighiță, în locu să ne facem că nu înțelegem, ci să 'ntrebăm «cine-a primit uă palmă», ce mi-să apucă d-lu Cogălniceanu să facă? Să trămită jelbură în protapă pe la puteri, note pe la domnișii consulii, publicări de jafuri, tâlhări și barbari prin Mintitoru.

Puținu a lipsit să nu facă și gaură 'n ceru, să nu trămită circulări și în America, și la Australia, și la Noua-Zembla!

Asta va să dică să fi haină, muscălită, renegată. D'aia și noi ne dăm cōstele cu confrății pipirig, tēmpită și opresuită, în contra lui Brătianu, în contra lui Cogălniceanu, în contra ortodoxilor și turcofagilor; căci Alah este Dumnezeu și Beiul e profetul său.

*

Unu singură lucru ne mai parigorescă: că n'o să trecem Dunărea, cum se audia mai de ună-dă.

Din norocire, luntele și burdufi de bivolice trebuiau să ne serve pentru acestu afurisită scopu, cele d'antaiu aă fostu înecate de ploicica ce-a dată ieră nopte, ére burdufi aă fostu roșii de scărici.

Multămim lui Dumnezeu d'acătă fericita 'ntemplare. De nu venea tocmai la timpă, ce ne făceam? Ne duceam pe copcă, cu șoste cu totu, căci drăguții, și vitejii de basi-buzuci ne-asceptău cu frigările gata să ne frige și să ne pape cu sare și cu ardei.

Deci, dîra prin barbă să facă. Bună e sfintul: pene 'n cele din urmă s'oră convinge și domnișii guvernări că numai la munti e săpare. Acolo o să ne ducem noi; acolo să se trămită și ostirea, căci și răcori și frumosu. Atunci.. atunci înțețăm d'a face opoziție; ba chiaru ne 'ndupăcamu să intrăm în ministeru, ca să regularisim finanțele nefericite tări!

COMUNICATUL NOSTRU

Ne-a venită și nouă scire

De la stăpânire

Ca să nu mai dăm de felă

Sciri despre resbelu.

Cunoscută e la oră cine

Să toti scișă pre bine

Că n'amu fostu peste măsură

Farfara de gură.

Deci, pentru noi se lovescă
Ca Dómne-ferescă
Ordinul celu cu dichis, Ce ni s'a trămis.

Déră, pentru alte gazete,
Mară și cucuie, Spravka ce li s'a nmânătu
E unu renghiu curată.

Căci aă dată fără ciștă
Totu lucru tredită,
Să guvernul, mai cu minte,
Le-a luat și nainte

Ca să mi-le mai scu téscă,
Să nu cheltuescă
Cu miș de corespondenți
Ageri și ardenti,

Cu scrisori și lungi și late,
Bine detăiate,
Care, de multă adevără,
Se lău de pără.

Așia déră să se scie
C'astă comedie
N'a fostu uă intervenire
De la stăpânire,

Ci uă cerere urzită
Să alcătuită
Chiaru de presă seriösă,
Déră sărăcăcioasă.

Faptul ilu adevără,
Să d'aa 'lă vestimă,
Căci noi vomă da ne'n cetătu
Cele ce-amu aflată.

PE SUBT CONDEU.

Diarele, fără deosebiră de colore, ne-ă totă îndemnată să assistăm la esamenul scolelor publice, ca se controlăm ce-a 'nvățătă tinerimea și ce aă lucrată dascălii.

Unindu-ne cu acătă părere, adaugem și noi că: bine aru face și dascălii să controleze pe cei ce regleză budgetul și cheltuelile pentru instrucțione, ca să scie în schimbul căroră incuarajeră li să cere sciință și activitate.

Cărtă său mai bine rivalitatea dintre societățile de a-sigurare Dacia și România a intrat adă în domeniul poesi-ei. Uă broșură în versuri, după ce arătă fazele acestei rivalități, constată că e timpul ca Dacia să se scăde din lungei somnă și să vadă că nu mai merge ca în trecută.

Se dice că Baronul Parfumă aru fi cerută guvernului să confise broșura. Incidentul n'a avută însă nici uă urmare, căci s'a constatat că broșura nu vorbesce tocmai de speculele celor două societăți.

Să fiindu că fu vorba de Dacia, etă ce citimă în Pressa de ieri, 18 Iunie, pag. I, colona V: «Capitalul nu este perdetu totu, nici în totalu, nici pe jumătate, ci uă parte dintr-ensul s'a pusă număr la uă parte etc.»

Va să dică «s'a pusă la uă parte»! Ei apoăr, de ce se mai plângă acionarii? Lucrul e forte cinstiță: s'a pus la uă parte!

D-lu Satmari a vîndută tarulu și marilor duci acuarelle; tarulu și marii duci au dăruită d-lu Satmari inele de diamantă.

Bre! da milostivă și bănoșă mai suntă și Muscali ăștia. Totu-dé-una daă cându ieră!

Pasquino se legă de numele d-lu Cogol-Niceanu cu ocasia declarării Independenței. Judecându după spiritul ce face și după laudele cei törnă, putem presupune că ministrul nostru de sigură că și-a vîrtit coda pe la Pasquino.

Autorul glumei vrea să se facă milionară. De ce milionară, tocmai cându vorbesce de d-lu Cogol-Niceanu? Se ne-o spună România cea Liberă.

Cerem să scuse cititorilor, deoarece reproducem următorul sonet din Condeul de la Bacău, Nr. 2 din 14 curente. Iată-lu :

SONETU NEINTENTIONATU

Ești fără simțire
De multă obsevez,
Din Condeul subire
Amu să te lucrez.

Căci a ta iubire
Pe care-o adorez,
Imi este peste fire
Să n'o meprisez.

Te-amu credeută deșteaptă,
Dar ești prea ingrăță
Să lesne a trăda.

Pentru a ta faptă
Din Condeiu pe dată
Ești te voii lucra.

Déca nici confratii de la Condeiu nu suntă poeti de frunte, delicați și discreți, apoi trebuie să disperăm de viitorul poesiei române!

*
«Corpurile legiuitoră s'au închisă ieri, nenorocire viu simtă de redactorii «Românului» și «Telegrafului» carei rămână sără diurne până la tômă.»

Astfel vorbesc Veste dela 17 Iunie.

Când pisica nu poate mânca pesele de pe corlată, dice că pute.

*
Aceași Veste se grăbesce să anunțe, totu acolo, că «d. Plagino »-a datu demisiunea din comisarul generalu pentru aprovisionarea armelor rusești.»

Vădu Dōmne, dōr s'o numi 'n locu vr'unu Mucea vestitoru de flăcări. Batem său să pricepă iepă, căci să-tătu totu folosește la ceva : de nu comisar, celu putin controlor! Totu cu bani avemă a-face! Asceptămă se vădem cum se schimbă politica după căptărea ciolanului, mai ales că, d'ua dată cu Mințitorul de adă, Mucii declar că «puțini aru consumă să intre 'n Ghetele și 'n Ciobotele ministrilor actuali!»

*
«Văndetori Veste fură» dice Veste de adă. Deci au fostu arestați. Daci paronu, daci siberete.

Ce va să dică să fi gazetă serioasă!

Musa d-lui C. D. Aricescu s'a desceptată și dănsa, scuturându-se de praful în care 'nota la administrația Preser și la directia archivelor.

Acestu evenimentu, quasi-literar, se datoresce d-lui ministru alu instrucțiunei, care a numită pe d. Aricescu revisorul scolaru.

Mirarea ne e că musa din noă desceptată nu s'a dată la oda. Aru fi căptătu și dănsa medalia «Bene-merenti»!

*

Românul atrage atenționea publicului asupra foloseloru ce-aducă societătile de economia.

Bună lucru, ce e dreptă, dăru amă vrea să aflăm și noi midlocul d'a face economiă din săracia.

RÎSU ȘI PLÂNSU

Mulți în lume ridu de bine,
și mulți ierăși plângu de reu ;
Fiă-căruiu îi vine

Rândul său.

Unul ride cu mândria
Ca'n sciință e avută ;
Altul plângă că-n prostă
S'a nascută.

Unul ride cu placere
Că de lume'i căutată ;
Altul plângă cu durere
Că-i uitată.

Unul ride cu 'ngâmfare
Căre aură, că-i avută,
Altul plângă că elu n'are,
Si-i perduță.

Unul ride, căci se crede
Omă onestă, stimată de totă ;
Altul plângă, căci se vede
Printre hoti.

Unul ride, beatu de sângă,
Că vrășmașul e invinsu ;
Altul, espirându, va! plângă
Că s'a stinsu!

Unul ride 'n fericire
Trădatoru că s'a făcutu ;
Altul plângă eu mihiire
Că-i vîndută.

Te arată său te-ascunde,
În ferice și'n nevoi,
Rîsu și plânsu e pe oru-unde
Între noi.

Ión M. Mo...

1875.

CONVORBIRI INTIME

TINUTE ÎN PASAJIU

Sgabercea. — Să te lașă de politică, frate Pipercio, c'o festelești!

Pipercio. — Ba e vorba! de ce nu te lașă și tu de stihuri?

Sgabercea. — Eu? Eu n'o facu uă-dată cu capul! Nu vedu tu că s'au datu la ivică nouă isvoră poetice?

Pipercio. — Ce folosu! totu politica e mai la preț! gazetarilor a 'nceputu să li se 'ngrăse gușa, afară de unu, căruia și cresce nasul. S'apoi nu vedu că totu lumea se interesă să vadă ce dice Turculu, ce dice Inglesul,

ce dice Muscalul, ce dice Grandea, ce dice Pătatul, ce dice Carpă, ce dice Pantahuză în chestia Orientalu? Cu cirea stihurilor nu se inglindisesc de câtu totu ei de le facă!

Sgabercea. — Uită însă că, numărul autorilor de versuri fiind mare, și numărul cititorilor trebuie să crească 'n proporție. Astfel mie 'mi face uă nespusă plăcere să citești cum o dă la Resbelu Mucea de la Veste, pentru c'o dă ca superioară tutorii scrierilor lui nea Prodănescu.

Pipercio. — Ce spui frate? a 'ntrecut și pe Prodănescu?

Sgabercea. — O ho! de multă! are gărgăună cu chila.

Pipercio. — Dăia audisemă e că s'ară fi găsită spădură!

Sgabercea. — Aș! minciună! Du-te la Fialcovsky și'lă vei găsi nelipsită în tote serile, făcându madrigale la halbe cu bere.

Pipercio. — Atunci Veste trebuie să fiă vr'uă iscodă a celor ce invidiază geniul acestei celebrări în Florite.

Sgabercea. — Din contră: e unu tertipu, pentru ca să le cumpere lumea jurnalul, căci puții de Ovrei care 'lă vîndu striga pe capete: «Veste» cu spădură area lui Mucea! Acesta m'a făcut să pe mine să pierdă cinci bani fără ca pe cele 4 pagini să găsești nici d'uă para chiore. La 'nceputu credeam adeverăta scirea de spădurare, și bănuiamă pe Vasile Boeritul pentru poesia Baronul, din care 'mi aducă aminte versurile urmatore:

«Legea sea este trădarea,
«Aurul altarul său;
«Iudă ce-tă dă sărutarea
«Spre a-tă fi apoi călău.
«In astă modu ajunse mare.
«Elă celu mai cumplită latronu :
«Mare prin a sa trădare
«Si prin titlu-i de baronu!...»

Sgabercea. — M'a umplutu de filipesci! Dici că te ocupă de politică, și ești te vădu forte agiamă într'ensă. Audi să-lă spădură Baronul! Dăru elu, bre, chiară ilă hrănesce și, ea să vădă recompenza, n'ai de câtu să deschiști Veste și vei căti:

Legea sa e cumpătarea,
Binale altarul său,
Christu ce-tă dă incurajarea
Ca să lupți în timpul greu!
In astă modu ajunse mare,
Elă celu mai onestă bărbată,
Mare prin a sea onore
Si prin geniu-i minunată!.....

Așa e că nu semănă cu cea-l-altă, nene Pipercio?

Pipercio. — Piu! bată-lu tóca; da și retu maie!

Sgabercea. — Dăru să-lă lăsămu hahamulu, său mai bine lui Šapira, și să citim cum O dă la Resbelu. Dăru mai antău fă'mi plăcerea d'a mi da unu scaună.

Pipercio. — Bucurosu. S'unu cînbucu c'uă cafea turcescă, déca vrei!

Sgabercea. — Turcescă? Adică amară. Pișikerule, cred că n'o s'o 'ndulcescă ești cu stihurile bardulu? Ia ascultă, mă rogă:

Sta mutu de duo Veacuri, sta plină de Intuneru
Titanul ce dusese cu glasul lui puteric, —

Pipercio. — Cum aș disu? Puteric?

Sgabercea. — Da, Puteric! Ce te miră asia? Altu-felu n'ară fi rimată cu intunericu!

Pipercio. — Dăru ce-o fi însemnându puteric?

Sgabercea. — Puteric? Totu ce nu mirose a vanilie ca Baronul. Vine de la Verbulu pute.

Pipercio. — Se pote, dăru imă pare reu că autorul o buclarisece de la 'nceputu.

Sgabercea. — Nu face nimicu; citești înainte :

Cu glasul lui de Trăsnetu, — din Nistru până la Rin

Pipercio. — De ce nu pén la Oceanul Atlantic?

Sgabercea. — Ei asu! Cum ară fi rimată atunci cu destina?

Pipercio. — Aaa, înțelegu! Dăru voi să te-ntrebă de ce o scriindu mai tôte substantivele cu litere mari?

Sgabercea. — Sciu și ești? Pote că e amatorul de ortografie germână.

Pipercio. — Se pré pote. Geniul eșta scie tôte limbele din universu.

Sgabercea. — Mai e vorba? Ce, cred că de giaba și-a datu numele de Conte de Geniadewsky? Dăru lasă-mă să citești. Cască-tă urechile.

Dăru ecă, de o dată, un șipot de lumină.
Tășni din bronzul rece

Ptii! ce ideia nostimă. «Unu șipot de lumină, tășnită din aliagiul de cupru și staniu». O voi să însemna p'unu petecă de hărtă, ca să n'o uită!

Pipercio. — Dăru ia asculta-mă: nu cum-va vrei să mă pedepsescă citindu-mă tôte mofturile astea? Nu vedu cătă sună de lungi?

Sgabercea. — Tă-am spus că tău multă la ele. Atunci lasă-mă s'o străbată cu vederea. Aha! Amă datu d'uă ideia și mai frumosă de câtu șipotulă.

Pipercio. — De vr'uun «urloiu» negrescă.

Sgabercea. — Ba nu; e vorba de... «alii patriei Labară!»

Pipercio. — Lavară? De ce nu i-o fi disu Lavabo! E nostimă de totu! Vădu de cătu colo patria spălându-și mâinile cu săpună de glicerină în lavarul muzei lui Mucea! Ce poeticu! Ce candidu! ce Suavă!

Sgabercea. — Tă-am spus că tău multă la ele. Atunci lasă-mă din gură, că Labarul e altă dănașa. Unii spun că Labarul era, la cei d'ântăi Creștinii, sub Constantine celu barosanu, marele standardul alii armelor împăratiei bizantine. Dăru astăia n'a dreptate. Labarul nu pote veni de cătu de la labă. Poetul dăru vrea să vorbescă de cătu cu ghiare lungi...

Pipercio. — De, de! Nu te atinge de foștii directori de prefectură și de actualii controlorii de Putna!

Sgabercea. — Ieru o dai în politică? Vedă c'o festelești?

Pipercio. — Sciu ce? M'a plictisită! Ai să spargemă convorbirea.

Sgabercea. — Tocmai de spargeri e vorba și 'n verșul acesta:

lumea s'a spart

Pipercio. — Ca 'nchiare, ești suntă de părere s'atrăgemă atenționea parchetului asupra acestui soi de orăcători, care nu visăză de cătu ghiare lungi, șipote, spargeri și felu de felu de bazaconii. Dăia nu facă ești hasu stihurile. Mă tău deră de politică!

Jenicuțică.

STRIGOIULU

Vădu tu-lătă vr'uă dată p'a noptii 'ntunecime Tărenu-și negrul sufletu printre unu noianu de crime, Stergându totu ce e mare, frumosu, dumnejiescă? În sinu'i se frămăntă, balauru de măniă, Unu iadu de miu de patimă, eru pieptul i'lă sfășia Turbarea!

Aveți milă d'unu sufletu omenescă!

Cu inimă de piétră, cu viță de durere, Elu n'a gustată iubire, elu n'a simțită plăcere; Ci săbăra ca nălucă în chaosul lumescă.

D'asupra lui nu-i cerul, emblema vecinieci, Nică ochiul provindu-i, nică glasul poesiă, Ci mórtea!

Aveți milă d'unu sufletu omenescă!

Din stâncă isvorasce uă undă cristalină, Privighiătorea 'n frunje jelesce și suspină, Si florile subt rouă se scăldă și zimbescă. Eru elu, arđendu-i sinul de sângă, se totu duce. Natura se înfiră, eru ómeni 'și facă cruce D'unu demonu!

Aveți milă d'unu sufletu omenescă!

E négră pentru dênsulă a dilei dulce rađă; In ceru elu n'are sôre: nu speră să mai vadă Pe frunte-și măngâiere din balsamul cerescă. De mōre, cine 'lă plângă? Alu crimelor resuinetă, Alu văduvelor tipetă, si iadul cu-alu să tunetă, Si Iuda!

Aveți milă d'unu sufletu omenescă!

O! e de plânsu strigoiu și sörtea-i sdrobitore! Elu nu scie, sérmanul, a cerul, a mōre, Căci are forma grózei și chipul diavolescă. Sarătă ca uă umbră, ce speră și 'nghiată, Si, fără nici uă mōrte, însără lunga-i viață In veacuri!

Aveți milă d'unu sufletu omenescă!

1877, Mai.

Dem. Constantinescu.

BIBLIOGRAFIE

A eșit de sub tipar, într'uă broșură, frumosă poesie a d-lui B. P. Rădulescu, intitulată DACIA și ROMÂNIA. Simțimenterul celu mai frumosu patriotismu, unitu cu meștejugul unei bune versificări, daă acestei lucrări meritul d'a fi citită cu plăcere și cu deplină mulțamire. Produsul resultă din văndarea broșurei e destinat pentru ușurarea suferințelor armatei: cea mai nemerită ocazie d'a contribui fiă-care celu putinu cu atâtă cu cătu contribuie autorul, fiă elu d-lu Rădulescu, fiă d-lu Fr. Damé, care și atribuie paternitatea cugetărilor din broșură. De văndare la tote librăriile.

Cu ocazia premierelor scolare, recomandăm următoarele scrieri:

URICARIU de d-lu Teodor Codrescu (Iași). 6 volume, conținând acte și documente privitoare la istoria națională.

DİCTIONARUL FRANCESO-ROMANU de același, 2 tomuri în 8°.

CERCETĂRI ASUPRA PROVERBELOR ROMANE, studiu critic și bibliografic de d. G. Dem. Teodorescu.

VIAȚA SI SCRERILE LUI NICOLAE BĂLCESCU, de domnul Gr. G. Tocilescu.

CARTEA DATORIELOR de Tiruvaluva, tradusă de d. C. Dimitriade după Louis Jacolliot.

(NB. Din cauza neglijenței D-lui desemnator, caricaturele a esită espropriate).

SITUATIUNEA 'N FRANCIA

Resultatul probabil al viitorilor alegeri pentru Camera de la Versailles.